

ภาคแรก ความบังเอิญ

ณ หน้าผาแห่งหนึ่งที่หมอกหนาปกคลุม ชายชราคนหนึ่งยืนหัวเราะเพียงลำพัง ลึกครู่เสียงหัวเราะก็ค่อย ๆ เบาลง เขาทอดสายตาไปยังทะเลหมอกตรงหน้า ดวงตาฉายแววห้วงหาอาหารอย่างปิดไม่มิด ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นแววตาราบเรียบไม่บ่งบอกความรู้สึกใด

ในงานมหรกรรมหนังสือระดับชาติ แพรวากำลังเดินออกจากบูทหนังสือของสำนักพิมพ์หนึ่งช่วงักเท้าแทบไม่ทัน เกือบชนคนตรงหน้าเข้าไปให้

“ขอโทษค่ะ”

“ขอโทษครับ” คนตรงหน้ารีบหลีกทางให้เธอ

แต่เมื่อแพรวารีเริ่มเดินต่อไปพร้อมกับกระแสผู้คน เธอก็รู้สึกได้ว่าคนคนนั้นยังอยู่ไม่ไกลไม่ไกลจากเธอ แพรวารีพยายามเดินเร็วขึ้น เมื่อถึงทางออกของฮอลล์ เธอลองมองกลับไปก็เห็นเขาอยู่ไม่ไกลจริงๆ นี่เป็นเพียงเหตุบังเอิญที่เธอคิดมากไปเอง หรือเขาจงใจเดินตามเธอกันแน่

เมื่อมาถึงโถงทางเดินกลางงาน แพรวาทัดสินใจหยุดอยู่กับที่ ทำเอาการสังวรของผู้คนรอบข้างเธอต้องสะดุด พวกเขาพากันเบี่ยงหลบเธอ มีบ้างที่ส่งเสียงคล้ายจะหงุดหงิดใจให้ได้ยิน แต่แพรวยังปักหลักอยู่อย่างนั้นเพื่อจับตาดูผู้ชายคนหนึ่ง จนจุดที่เธอยืนอยู่เหมือนกลายเป็นสุญญากาศ เป็นหลุมดำที่ไม่มีใครหรือสิ่งใดอยู่ในอาณาบริเวณ เธอคิดว่ายามเผชิญกับคนแปลกหน้า หากได้อยู่ท่ามกลางผู้คนมากมายน่าจะปลอดภัยกว่าอยู่เพียงลำพัง แม้จะต้องยอมถูกมองว่าเป็นคนแปลก ๆ ก็ตาม

“ต้องขอโทษจริง ๆ นะครับ ผมทำให้คุณกลัวหรือเปล่า” ผู้ชายคนนั้นพูดขึ้นเมื่อเข้ามาใกล้เธอ

แพรวาระตุกยิ้มและยอมรับโดยดี กระนั้นเธอก็ถามเขาว่ามีอะไรให้ช่วยหรือไม่

“ผมถามจริง ๆ นะครับ ไม่ได้ล้อเล่นนะ คุณมองเห็นผมจริง ๆ หรือ”

“ค่ะ เห็นสิคะ”

“คือผมว่า...ไม่มีใครมองเห็นผมนะ เพราะขนาดผมจ้องพวกเขาตรง ๆ พวกเขายังดูไม่รู้สึกละเลย”

“ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะ จะใช้หรือคะ”

“คุณลองสังเกตดูสิ เดี่ยวผมจะทำให้ดู” ผู้ชายคนนั้นเดินวนไปรอบ ๆ เธอแล้วโบกมือทักทายผู้คนที่กำลังเมียงมองเธออยู่ แต่ไม่มีปฏิกิริยาใดจากคนเหล่านั้นเลย หากพวกเขาเตรียมการกันมาล่วงหน้าก็ถือว่าประสบความสำเร็จเพราะทำได้เนียนมาก และระหว่างที่เธอพูดจาโต้ตอบกับเขา คนอื่นก็ยิ่งมองเธอด้วยสายตาแปลก ๆ มากขึ้นทุกที

“คุณว่าไง คุณว่าพวกเขาเห็นผมไหม”

แพรวาทัวร์เราะ “นี่กำลังล้อฉันเล่นอยู่หรือเปล่า”

“ผมควรทำยังไงดี เราทั้งคู่ถึงจะเลิกสงสัยกัน คือผมเองก็ไม่ค่อยเชื่อสิ่งที่เกิดขึ้นนี้เท่าไรนะ”

แพรวาจุกคิดขึ้นมาว่าเธอไม่ควรอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ต่อไป “..ขอโทษนะคะ ฉันขอตัวก่อนนะ”

“ครับ ผมก็ขอโทษนะครับที่ทำให้คุณกลัว”

ผู้ชายคนนั้นปล่อยให้เธอจากมาโดยดี เธอรู้สึกโล่งอก ทว่ายังหันกลับไปมองเขาเป็นระยะ ตอนนั้นเขาปักหลักแทนที่เธออยู่ตรงหลุมดำนั้น

จากมุมที่เธอมอง เธอเห็นเขาพยายามโหมกมือทักทายผู้คนอยู่เรื่อย ๆ แต่ไม่มีใครมีปฏิกิริยากับเขาเช่นเดิม ขณะนั้นมีเด็กวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งเดินลงบันไดตรงมายังจุดที่เขายืนอยู่ เขาคงรู้สึกได้จึงหันหลังกลับไป แต่ไม่ได้หลบหลีกไปไหน เด็กพวกนั้นก็ไม่มีที่ท่าจะเบี่ยงเส้นทางแต่อย่างใด แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นคือ... เด็กกลุ่มนั้นเดินทะลุผ่านตัวเขาไป

แพรวาตกตะลึงกับสิ่งที่เห็น ผู้ชายคนนั้นก็น่าจะตกใจไม่น้อย ถึงกับยืนจังก้อยอย่างนั้น และไม่ทันที่เขาจะทำประการใด ด้านขวาก็มีคนอีกกลุ่มหนึ่งขึ้นบันไดจากชั้นล่างมุ่งหน้าไปทางเขา ดูเหมือนเขาทดลองอีกครั้ง และผลเป็นเช่นเดิม

รู้ตัวอีกทีแพรวาก็มาหยุดอยู่ตรงหน้าเขา ชายหนุ่มกับหญิงสาวยืนมองกันและกันท่ามกลางฝูงชนที่เดินขวักไขว่ในงานมหกรรมหนังสือระดับชาติ

พีทเพิ่งกลับเข้ามาข้างในงานอีกครั้งหลังจากเอาหนังสือจำนวนหนึ่งของแม่ไปเก็บไว้ในรถ ทั้งวันนี้เป็นวันธรรมดากลางสัปดาห์ แต่ในงานยังมีผู้คนคึกคัก เป็นไปได้ว่าเพราะเด็ก ๆ อยู่ในช่วงปิดเทอม พีทลังเลว่าจะรอแม่อยู่ที่เดิมหรือลองไปหาที่นั่งในร้านกาแฟดี แต่เมื่อเห็นว่าที่นั่งบริเวณโถงทางเดินกลางงานว่างอยู่ เขาจึงเลือกรอที่นี่ ตั้งใจจะเปิดอ่านหนังสือที่หยิบติดมือมา ทว่าบังเอิญเหลือบไปเห็นผู้หญิงคนหนึ่งเข้าเสียดก่อน ท่าทางของเธอดูเหมือนคนไม่สบาย เขาจึงคอยมองเธออยู่ตลอด

แรกเห็นนั้น เธอเดินมากับคลื่นคนตามปกติ แต่แล้วก็ชะงักก็ก็อยู่กับที่

ก่อนจะหลีกทางให้เด็กวัยรุ่นกลุ่มใหญ่ที่พร้อมใจกันเดินลงบันได เขาเห็นเธอเซเล็กน้อย แล้วทรุดนั่งตรงบันไดขั้นที่สอง โดยพยายามแนบตัวชิดราวบันไดมากที่สุด พลังถอดหมวกผ้าที่สวมอยู่โบกพัดให้ตัวเอง เขาคิดว่าเธอคงกำลังจะเป็นลม

พีทลุกจากที่นั่งอย่างปุบปับ เขารีบหาช้อนน้ำเย็น แล้วตรงไปยังผู้หญิงคนนั้น

“คุณครับ ดื่มน้ำเย็นๆ หน่อยไหม เอาจิบๆ หนักก็ได้นะ” เธอตุนงกับกับการปรากฏตัวของเขา และอาจจะเพราะไม่ทันตั้งตัว เธอจึงยอมรับน้ำโดยดี

“ค่ะ ขอบคุณมากค่ะ” เธอฉีกพลาสติกหุ้มฝาขวดไม่ได้สักที เขาก็ดึงมาเปิดให้ พีทสังเกตเห็นใบหน้าเธอ เห็นเม็ดเหงื่อผุดพรายเต็มหน้าผากและไรผมบางหยดไหลเป็นทาง แล้วเขาก็ต้องตกใจที่จู่ๆ น้ำตาเธอก็ไหลออกมา จะว่าเธอซาบซึ่งน้ำใจเขาก็กระไรอยู่

“ขอโทษทีค่ะ ไม่รู้ฉันเป็นอะไร” เธอรีบเช็ดน้ำตา พีทบิดเกลียวฝาและยื่นขวดน้ำให้เธออีกครั้ง เธอยกดื่มทีละนิด

“คุณเจ็บตรงไหนหรือเปล่า ไม่สบายอยู่แล้วหรือเปล่าครับ”

“เปล่าค่ะ สงสัยไปอยู่ตรงคนเยอะๆ แล้วหายใจไม่ทันนะคะ”

“อาจจะท้องว่างนะคะครับ คุณได้กินอะไรหรือยัง”

“ค่ะ เพิ่งกินไป” เวลาผ่านไปสักพัก สีหน้าเธอดูดีขึ้นน้อยลง เธอบอกเขาว่าอาการดีขึ้นแล้วพาลงกล่าวขอบคุณ ก่อนจะจ้องหนังสือที่เขาใช้พัดวีให้เขม็งราวกับเพิ่งเห็นมัน พีทไม่แน่ใจว่าตนคิดไปเองหรือเปล่า เขารู้สึกว่าเธอยิ้มให้อย่างเป็นทางการมากขึ้น

“รู้จักหนังสือเล่มนี้ด้วยหรือคะ อ่านหรือยังคะ”

“ของแม่นะครับ ยังไม่ได้อ่านเลย ผมเพิ่งเอาหนังสือที่แม่ซื้อไปเก็บในรถเลยถือติดมือมาเล่มหนึ่ง คุณรู้จักหนังสือเล่มนี้หรือครับ”

“รู้จักค่ะ...แม่คุณชอบอ่านงานแบบนี้หรือคะ หรือว่าอ่านได้หมด”

“แม่ผมอ่านทุกอย่างครับ แม่ชอบอ่านงานของนักเขียนใหม่ ๆ ด้วยนะครับ บอกว่าเอาใจช่วยเขา”

“น่ารักจัง” เธอยิ้มกว้างกว่าเดิม “ฉันว่าฉันค่อยยังชั่วแล้วละ ชอบคุณมาก ๆ นะคะ ชอบคุณสำหรับน้ำด้วย” เธอขยับตัวลุกขึ้น

“ครับ แล้วนี่คุณจะทำอย่างไรต่อ จะกลับเลยหรือเปล่าครับ”

“ค่ะ”

“ขับรถมาเองหรือเปล่าครับ”

“เปล่าค่ะ คงนั่งแท็กซี่ไม่กี่รถประจำทาง เวลาไม่สบายนี้เขาไม่ให้นั่งพกรถไฟฟ้าหรือรถไฟใต้ดินใช้ใหม่”

“ครับ กำลังจะบอกแบบนี้เลย”

“ขอบคุณอีกครั้งนะคะ ขอบคุณจริง ๆ”

ขณะมองผู้หญิงคนนั้นเดินจากไปไกลขึ้นเรื่อย ๆ พิพพลันรู้สึกใจหายขึ้นมา เหมือนดั่งว่าเขากำลังปล่อยบางสิ่งให้หลุดลอย ราวกับเขากำลังสูญเสียบางอย่างไป ซึ่งสิ่งนั้นกลายเป็นสิ่งสำคัญ นี่เขาเป็นอะไรไปหนอ

พิพพลิตว่าเขาจะไปส่งเธอขึ้นรถเพื่อดูให้แน่ใจว่าเธอปลอดภัยจริง ๆ แต่ขณะที่พิพพลิตตัดสินใจจะตามเธอไป ผู้คนมากมายต่างพร้อมใจกันพุ่งมาจากทุกทิศทุกทางเพื่อมารวมตัวที่บริเวณโถงกลางงานนี้ และเพียงพริบตา ผู้หญิงคนนั้นก็พ้นจากสายตาเขาไปเสียแล้ว

“เอาละ คุณพร้อมไหม” แพรวถาม คนแปลกหน้าพยักหน้า

ทั้งสองก้าวไปตรงประตูกระจก กระจกสะท้อนภาพหญิงสาวแค่คนเดียว

“ชัดเจน...” แพรวบอกกับตัวเอง “...แต่กระจกใสแบบนี้อาจจะสะท้อนไม่ชัดก็ได้ นี่ไม่ใช่กระจกเงาที่ไวส่องจริง ๆ สักหน่อย” เธอพึมพำอยู่คนเดียว คนแปลกหน้ายกมือซ้ายโบกไปมา ประหนึ่งว่าทำอย่างนั้นแล้วจะปรากฏเงาสะท้อนของตัวเองบนประตูกระจกขึ้นมาได้ เขาขออนุญาตแตะกระเป๋าผ้าที่เธอ

สะพาย เขาบอกว่ารู้สึกได้ว่าสัมผัสมันอยู่ จากนั้นก็ขอลองถือกระเป๋าใบนั้น ภาพที่สะท้อนให้เห็นคือกระเป๋าผ้าใส่หนังสือลอยอยู่กลางอากาศ

“ยิ่งชัดเข้าไปใหญ่” แพรวาทพูดเสียงดัง

พวกเขาหามุมหนึ่งในศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์นั่งคุยกัน โดยแพรวาททำที่เป็นคุยโทรศัพท์อยู่ตลอดเวลา

“แล้วคุณจะทำยังไงต่อ คิดจะไปที่ไหนหรือเปล่า ตกลงจำอะไรไม่ได้เลยใช่ไหม” เธอมีคำถามมากมาย ในขณะที่เขาเอาแต่ใช้มือสัมผัสพื้นผิวรอบๆ และดันตัวเองกระแทกผนังด้านหลังเบาๆ

“จำอะไรไม่ได้เลยครับ ผมว่าที่จริงผมไม่น่าจะอยู่ในกรุงเทพฯ ด้วยซ้ำ น่าจะเป็นคนต่างจังหวัด หรือไม่ก็...ไม่รู้สิ”

“หรือคุณจะไปไปที่ที่คุณมา ความเว้งว้างเปล่าที่คุณเล่าให้ฟังนะ” ตอนแรกแพรวาทถามแต่ละคำถามด้วยความกังวลสารพัด แต่พอเห็นเขาทำหน้าขำๆ เมื่อเธอเอ่ยคำว่าเว้งว้าง เธอก็อดเข้าไปกับเขาไม่ได้ “นี่ ฉันซีเรียสนะคะ” แพรวาทกลับมาทำเสียงขึงขัง “...จริงๆ ฉันก็อยากให้คุณไปพักด้วยนะ แต่คิดว่าอย่าดีกว่า มันดูน่ากลัวไป”

“ไอ้โฮ ไม่ต้องหรอกครับ เพราะผมก็รู้ว่าตัวเองจะกลายเป็นอะไรแบบไหน จะเปลี่ยนสภาพไปเมื่อไรยังไง ไม่รู้สึกอย่าง...เช่นตอนนี้ผมก็ไม่เข้าใจว่าทั้งที่เด็ก ๆ เดินทะเล่ตัวผม แต่ทำไมผมยังสัมผัสสิ่งต่างๆ ได้ มันแปลกมาก ๆ เลยนะครับ” เธอเองก็อับจนคำอธิบายในเรื่องนี้เช่นกัน แพรวาทถามตัวเองว่ากล้าพอให้เขาสัมผัสมือไหม และเธอเองกล้าพอไหมที่จะยื่นมือไปสัมผัสตัวเขา

“บางที ทั้งหมดนี้เราอาจจะกำลังฝันกันอยู่ ฉันเองก็อาจกำลังฝันอยู่ เพียงสักพักคงตื่น”

“ใช่ นี่คือนี่สิ่งที่ผมคิดมาตลอดเลยนะ ผมอาจแค่ฝัน มันคงเป็นแค่ความฝัน ขอบคุณมาก ๆ นะครับสำหรับทุกอย่าง ผมว่าคุณคุมสติได้ดีมากเลยนะ จะมีใครที่เินยอมคุยกับผมได้นานขนาดนี้”

“ฉันว่าฉันคงซ็อกมากกว่า เลยตามน้ำไปนะคะ”

“คุณเป็นคนที่มีความอารมณ์ขันมาก ๆ ซึ่งดีมากเลยนะ บางทีที่จู่ ๆ ผมมาปรากฏตัวต่อหน้าคุณ และคุณมองเห็นผมได้ อาจเป็นเพราะผมประทับใจการใช้ชีวิตของคุณ ขอบคุณอีกครั้งนะครับ คุณไปได้แล้วละ ไม่ต้องห่วงผมหรอก”

“คุณรู้ไหมฉันคิดอะไรอยู่ ฉันว่าจะไปทบทวนว่าที่ผ่านมามาตัวเองใช้ชีวิตได้ดีแล้วจริง ๆ หรือ ดีพอที่คุณจะประทับใจหรือเปล่า”

“ผมรู้สึกแบบนั้นจริง ๆ นะ คือทุกคนบนโลกใบนี้ก็มีความทุกข์ด้วยกันทั้งนั้นใช่ไหมครับ แต่คุณทำให้ผมเห็นว่าเรื่องทุกข์ก็เรื่องหนึ่ง ถึงอย่างไรชีวิตยังต้องดำเนินต่อไป ขอให้คุณโชคดีนะครับ ขอให้ตื่นจากฝัน ขอให้หายซ็อกเร็ว ๆ นะครับ”

“เช่นกันนะคะ ตื่น ๆ ๆ ตื่นเกิดชาโลก”

แล้วฉับพลัน ร่างของเขาก็ค่อย ๆ จางหายไป แพรวาค่อนข้างแน่ใจว่าเขาเองก็ไม่รู้ตัว

แพรวาลดโทรศัพท์ลง ราวหนึ่งถึงสองชั่วโมงที่ผ่านมามันหนักหนาเกินไปจริงๆ กับการได้พบเจอพูดคุยกับคนแปลกหน้าคนหนึ่ง เธอเงยหน้า พยายามสูดหายใจเข้าลึก ๆ ขณะนั้นแพรวานั่งอยู่บนพื้น ถัดจากคนอื่น ๆ ที่ต่างกำลังนั่งพักหลังจากเดินในงาน แพรวาไม่แน่ใจนักว่าอาการตัวเองเป็นเช่นไร อาจจะหน้าซีดมาก เพราะหลังจากเขาหายตัวไปไม่นาน ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามาถามไถ่แสดงความห่วงใย

“น้องคะ เป็นอะไรหรือเปล่าคะ เป็นลมหรือเปล่า”

“ค่ะ เหมือนจะเป็นลม”

“ไหวไหมคะ ตีมน้ำลึกลงหน่อยไหม น้องมีน้ำหรือเปล่า” แพรวาควนหาน้ำในกระเป๋า มือไม้สั่น แต่เธอหาขวดน้ำไม่เจอ แม้หญิงสาวคนนั้นจะถือขวดน้ำอยู่ในมือ แต่เธอกลับเดินไปซื้อน้ำเย็นขวดใหม่มาให้ แพรวาทขอบคุณและรับมาดื่ม

“มาคนเดียวหรือคะ”

“ค่ะ”

“โทรหาใครไหมคะ ให้คนมารับดีกว่าไหม”

“ค่ะ เดี่ยวจะโทรหาเพื่อน”

แพรววานึกถึงอ้อมเป็นคนแรก เธอคิดว่าเพื่อนน่าจะทำงานอยู่ในร้านซึ่งอยู่ใกล้กับสถานีรถไฟใต้ดิน เพียงแค่เธอคนเดียวอ้อมก็รับสาย

“ว่าไงแพรว คิดถึง”

“อ้อม สะดวกหรือเปล่า คุยได้ไหม”

“ได้ๆ มีเรื่องอะไรหรือเปล่าเนี่ย ทำไม่เสียงรอบๆ ดูงุ่นงายจัง”

“ตอนนี้เราอยู่ในงานหนังสือที่ศูนย์สิริกิติ์”

“เออ เราว่าจะไปเดินดูเหมือนกัน ยังไม่ได้ไปเลย แล้ววันนี้ไม่ทำงานหรือไง”

“อ้อม เราเป็นลมนะ”

“เฮ้ย เป็นอะไรมากหรือเปล่า”

“ค่อยยังชั่วแล้วละ มีพี่ผู้หญิงใจดีเข้ามาช่วย” แพรวายืมให้ผู้หญิงคนนั้น

“โอเคๆ เดี่ยวจะรีบไปหานะ แพรวอยู่ตรงไหน”

“อยู่ตรง...ผนังที่สลักลายไม้”

“...เข้าใจแล้ว เดี่ยวเจอกัน”

ระหว่างแพรวรออ้อม ผู้หญิงคนนั้นยังอยู่เป็นเพื่อนเธอ

“เดี๋ยวเพื่อนก็มาแล้ว พี่จะไปดูหนังสือหรือมีธุระที่ไหนหรือเปล่าคะ เกรงใจจังค่ะ”

“ไม่รีบค่ะ เดี่ยวรอให้เพื่อนหนุ่มมาก่อนดีกว่า จะได้สบายใจด้วย”

“ขอบคุณมากๆ ค่ะ”

ยังได้คุยและได้มองหน้าตรงๆ แพรวายังรู้สึกคุ้นหน้าผู้หญิงคนนี้อย่างประหลาด

เมื่ออ้อมมาถึง ผู้หญิงคนนั้นก็ขอตัว แพรวากับอ้อมยกมือไหว้ขอบคุณเธอ เพื่อนทั้งสองพูดคุยกันเล็กน้อย จากนั้นจึงเตรียมตัวกลับ เมื่อแพรวกับอ้อมมาถึงประตูทางออก พวกเธอก็เจอพีทซึ่งเป็นพี่ชายของพลับ เพื่อนสนิทอีกคนของทั้งคู่ แพรวกับอ้อมยกมือไหว้เขา เขาบอกว่ามางานหนังสือกับแม่ และเมื่อรู้ว่าแพรวเป็นลมก็แสดงความเป็นห่วง พลังแล้วว่าเมื่อครู่นี้ก็เพิ่งเจอคนเป็นลมเช่นกัน เขาอาสาจะไปส่งแต่พวกเธอรีบปฏิเสธเป็นเสียงเดียว ก่อนจะล่ำลาแยกย้าย แพรวสังเกตเห็นว่าพีทถือหนังสือเล่มเดียวกับที่เธอซื้อมา เมื่อพีทเดินห่างออกไป อ้อมมองหน้าแพรวแล้วหัวเราะ แพรวอดหัวเราะไปกับเพื่อนไม่ได้

“ไม่ใช่ดีใจจนจะเป็นลมอีกรอบล่ะ”

“บ้า...แต่อ้อมว่าไหม พี่ผู้หญิงใจดีเมื่อกี้กับพี่พีทหน้าตาเหมือนกันมากเลยนะ เราก็คิดอยู่ว่าเหมือนใคร พอเห็นหน้าพี่พีทเท่านั้นแหละ...”

“เฮ้ย คิดเหมือนกันเลย แต่เราไม่กล้าพูด กลัวแพรวรู้สึกไม่ดีนะ” อ้อมสารภาพ

“เราไม่ได้คิดอะไรแล้ว”

“แน่ะ”

“แน่สิ ไปเถอะ ไปกันได้แล้ว อยากนอนพักจัง”

“นี่ถ้าเกิดสองคนนั้นเป็นแฟนกัน ต้องถือว่าเป็นเนื้อคู่เลยนะนี่” อ้อมยังติดใจเรื่องนี้อยู่ แพรวรู้สึกหัววิว ๆ แปรบ ๆ ที่ใจ แต่ครั้งนี้เธอรู้ดีว่าไม่ใช่อาการเป็นลม

พีทเดินไปยังทิศทางที่เห็นผู้หญิงคนนั้นครั้งสุดท้าย เขาพยายามบอกตัวเองว่าไม่ต้องร้อร่น ไม่ต้องรีบเร่ง แม้จะหวังอย่างยิ่งว่าจะได้เจอเธอ พีทเดินออกไปจนถึงประตูทางเข้าศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ และหยุดยืนอยู่ตรงป้ายจอดรถประจำทาง แส่นเนิ่นนานในความรู้สึกของเขา

ว่าเขาไม่เจอเธอ

พีทกลับมาที่โถงทางเดินกลางงาน และนั่งตรงชั้นบันไดแทนที่ผู้หญิงคนนั้น ตอนที่งานมหกรรมหนังสือระดับชาติปีนี้ใกล้จะเริ่ม พีทบอกแม่ของเขาว่าถ้าแม่จะมาวันไหนให้ชวนเขาด้วย แม่ชอบมางานหนังสือทั้งตอนต้นปีและปลายปี รวมถึงเทศกาลหนังสืออื่นๆ ที่แม่สนใจ ไม่ว่าจะในกรุงเทพฯ หรือต่างจังหวัด ที่สำคัญ แม่มีความสุขยามได้เดินงานหนังสือตามลำพัง เป็นเขาเองที่ยากมาสัมผัสบรรยากาศในงานบ้าง และทั้งที่แม่บอกแล้วว่าให้ไปรอที่รถหรือหาที่นั่งรอ ถ้าอยากให้ออกหนังสือจะโทรศัพท์มาบอกเอง แต่เขาก็ยังเลือกเตร็ดเตร่อยู่แถวๆ นี้ เพื่ออะไรกันนะ

ทั้งหมดทั้งมวลนี้เพื่ออะไรกัน เพื่อจะได้เจอผู้หญิงคนนั้นอย่างนั้นหรือ

ที่หน้าผา

บริเวณกึ่งกลางลาน ชายหนุ่มคนหนึ่งนอนนิ่ง เปลือกตาปิดสนิท ขณะที่ภาพเคลื่อนไหวบนหน้าจอขนาดใหญ่บนหน้าผายังคงดำเนินไปเรื่อยๆ ส่วนทางด้านหลังที่เต็มไปด้วยหมอกหนา ชายชราคนหนึ่งเพิ่งขึ้นจักรยานพินมันหมอกออกมา เขาตรงเข้าไปคล้ายคิ้วที่ขมวดมุ่นของชายหนุ่ม แล้วหันมองจอซึ่งฉายภาพหญิงสาวสองคนกำลังลงจากรถแท็กซี่

ชายชราคาดปุ่นย้อนกลับ และเริ่มดูตั้งแต่ตอนที่ชายหนุ่มไปปรากฏตัวในงานหนังสือ เรื่องราวดำเนินมาจนถึงตอนที่ชายหนุ่มยื่นหัตถ์ให้หญิงสาวอยู่ตรงโถงทางเดิน จู่ๆ เขาก็หยุดยืนนิ่งอยู่หน้าผู้หญิงคนหนึ่ง ก่อนที่กลุ่มเด็กวัยรุ่นจะใกล้เข้ามา ชายชราหยุดภาพ

เขาเหม่อมองภาพนั้นจนหน้าจอค่อยๆ จางหายไป

ความมืดคลุ้มคลุ้ม ดวงตาราดารดาเริ่มเปล่งประกายส่องให้ลานหน้าผาไม่มีมิติจดจกกันไปนัก ชายชราเหลียวมองชายหนุ่มแล้วเดินไปที่จักรยาน เขาไม่ได้ชี้ไปไหน เพียงแต่หยิบของบางอย่างจากตะกร้ารถแล้วเดินกลับมา

บนระเบียบห้องพัก แพร่วานอนมองฟ้ามาตั้งแต่เย็นย่ำ จนตอนนั้นก็ค่ำมืดแล้ว เธอกำลังอยู่ในห้วงความคิดว่าจะมีใครเฝ้ามองชีวิตของเธอจริงๆ หรือ หากคนคนหนึ่งเชื่อด้วยใจจริงว่ามีคนเฝ้าดูเธออยู่ ชีวิตเขาจะเปลี่ยนไปอย่างไรไหม เขาจะเป็นคนที่ดีขึ้นหรือเปล่า จะมีความสุขขึ้นไหม

ทุกความคิด คำพูด และการกระทำของคนคนนั้นไม่ว่าในที่ลับหรือที่แจ้ง จะเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ จุดประสงค์และท่าทียามเข้าสังคมออนไลน์ โลกอินเทอร์เน็ต ลักษณะข้อความที่โพสต์ตามกระทู้ต่าง ๆ การเล่นไลน์ เฟซบุ๊ก อินสตาแกรม ทวิตเตอร์ ฯลฯ ของเขาจะเปลี่ยนไปไหม ที่น่าสนใจคือ คนคนนั้นจะสามารถเป็นตัวของตัวเองได้มากน้อยแค่ไหน

หรือไม่ว่าอย่างไรมนุษย์ก็ไม่อาจเป็นตัวของตัวเองร้อยเปอร์เซ็นต์อยู่แล้ว วิธีเลี้ยงดู การศึกษา สิ่งแวดล้อม และผู้คนที่อยู่รอบตัวเขาตั้งแต่เด็กจนโตล้วนมีอิทธิพลต่อเขาไม่มากนักน้อย ทั้งในด้านทัศนคติ มุมมอง ความเชื่อและศรัทธา อันลึกซึ้ง ตลอดจนค่านิยม รูปแบบการใช้ชีวิต การแต่งเนื้อแต่งตัวที่แม้จะดูเป็นเรื่องผิวเผิน เป็นเรื่องของแฟชั่น แต่ทั้งเธอเองหรือใครต่อใครก็ไม่อาจปฏิเสธสิ่งเหล่านี้ได้ ไม่สิ เธอไม่แม้แต่คิดตั้งคำถามว่าควรจะทำหรือปฏิเสธด้วยซ้ำ แต่กลับสมัครใจจะทำตามทันที

กระทั่งการที่เธอนอนมองฟ้าอยู่ที่นี่ ตรงนี้ ในพื้นที่ส่วนตัว เธอกำลังเป็นตัวของตัวเองอยู่จริงหรือ

ราวหนึ่งสัปดาห์แล้วที่แพร่วาเฝ้าถามตัวเองว่าเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นในงานหนังสือเป็นเรื่องจริงหรือเป็นเพียงความฝัน

ผู้ชายคนนั้นแค่นี้ก็สนุก และเพียงยิ้มเลือกเธอมาเป็นผู้ร่วมเล่นในเกมของเขาเท่านั้นหรือเปล่า

เธอกำลังเป็นตัวตลกในการเล่นเพลง ๆ ของใครสักคน หรือกลุ่มคนใด กลุ่มคนหนึ่งที่ชอบมีความสุขบนความทุกข์ของคนอื่นหรือเปล่าหนอ

หรือบางที อาจเป็นเธอเองที่เป็นลมหมดสติ กระทั่งผู้หญิงคนนั้นเข้ามาดู

อาการของเธอ และเรื่องราวทั้งหมดก่อนหน้านี้เป็นเพียงความฝัน เป็นแค่ความฝันจริง ๆ

ทว่าเหตุใดบุคลิกท่าทางของผู้ชายคนนั้นยังคงแจ่มชัดในความคิดคำนึงของเธอ อายุของเขาน่าจะน้อยกว่าเธอสองสามปี ร่างผอมบาง สีผิวกลาง ๆ ไม่ขาวไม่คล้ำ สูงประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร ผู้ชายคนนั้นปรากฏตัวในชุดเสื้อยืดคอกลมสีขาว ยืนสีน้ำเงินซีด รองเท้าผ้าใบสีขาว ผมยาวเกือบประบ่า ใบหน้ายาวรี เขามีฟันเรียงสวย เมื่อแย้มยิ้ม ใบหน้าที่ดูอ่อนล้าปล้นกระฉ่างสดใส เขามีดวงตาอ่อนโยน แต่เป็นความอ่อนโยนที่สัมผัสได้ถึงความเศร้าโศกอันหนักหนา

นี่คือภาพจำที่เธอได้ประสบพบเจอจริง ๆ หรือเป็นเพียงการตกแต่งความทรงจำ เปรียบเหมือนเวลาระลึกถึงความหลังซึ่งรายละเอียดต่าง ๆ มักสวยงามเกินกว่าความเป็นจริงกันแน่นอน

สายลมปลายปีวูบไหวผ่านไปมา ทั้งปกหน้าและปกในของหนังสือทำมือที่วางอยู่บนโต๊ะพะยิบพะยิบตามแรงลม แพรวาทึ่งอ่านหนังสือเล่มนี้ได้เพียงไม่กี่หน้า มันเป็นหนังสือที่เต็มไปด้วยความรู้ลึกรู้สาจนเธอไม่สามารถอ่านจบได้ในคราวเดียว เธอจึงค่อย ๆ อ่านทีละนิด ทีละหน้า หน้าแรกของหนังสือเขียนไว้ว่า

“ความลึกลับนั้นเจ็บปวด

การคิดการรู้ลึกรู้สาว่าสิ่งที่เรากำลังทำอยู่เป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระนั้น มันบั่นทอนจิตใจจริง ๆ”

หน้าที่สอง

“อะไรหรือคือสิ่งเหลวไหลไร้สาระ

การพยายามเยียวยาตัวเอง พยายามจะสู้สักครั้ง แม้ว่าที่สุดแล้วมันจะ

เหลวเป๋วกลางเปล้า

แม้จะเป็นอย่างนั้น มันก็เป็นแค่ความไร้สาระเท่านั้นหรือ

เป็นเราเองใช้ไหมที่สะกดจิตตัวเองว่ามันไร้ประโยชน์ ไร้คุณค่า

เป็นเราเองใช้ไหมที่กลัวคนจะมาว่าจึงชิงว่าตัวเองก่อน แทนกลไกป้องกัน

ตัวเอง

เราไม่รู้ลึกลอยปกป้องดวงวิญญาณที่เศร้าหมองของเราอย่างนั้นหรือ

เราใส่ใจแต่ว่าอดีตจะเจ็บปวดอย่างไร แต่ลึกลงไปกว่านั้นละ เด็กน้อย

ที่ซุกซ่อนอยู่ในตัวเราละ เราไม่ยกดูแลเอาใจใส่เขาบ้างหรือ”

หน้าล่าสุดที่แพรวอ่านเขียนไว้ว่า

“ถ้ามันเป็นสิ่งที่ไม่ไร้สาระจริงๆ จะเป็นอย่างไร เราจะเสียดายวันเวลาที่ลงทุนลงแรงไปหรือ

แล้วกับวันคืนที่ผ่านไปมาแล้ว ยิ่งกว่าว่างโหวงกลางเปล้าอีกไม่ใช่หรือ

...ในไม่ช้าเราก็ต้องล้มลาจางหายไปจากโลก จากการรับรู้ของคนรอบข้าง หรือแม้แต่จากความรู้สึกของตัวเองไม่ใช่หรือ

เมื่อเทียบกับห้วงกาลเวลาอันยาวนาน การทำหรือไม่ทำอะไร การตีค่าให้ ความหมายว่าสิ่งใดมีสาระหรือไม่มีสาระ ก็ล้วนมีค่ามีน้ำหนักไม่ต่างกันไม่ใช่หรือ

ความรู้สึกว่าสิ่งใดมีความหมายหรือไร้ความหมาย มันก็คือความคิดปรุงแต่งไม่ต่างกันไม่ใช่หรือ”

ที่หน้าผา

เมื่อชายหนุ่มรู้สึกตัว ไม่มีหน้าจอบปรากฏ เบื้องหน้ามีแต่ดวงดาราแจ่มกระจ่าง ช่าง ๆ เขาคือชายชราที่กำลังมวนยาสูบ

“เอาไหม”

“ไม่ครับ ขอขอบคุณครับ”

ชายชราหยิบใบตองแห้งที่ตัดเป็นแผ่นเล็ก ๆ ขึ้นมาทีละแผ่น วางยาเส้นลงไป จากนั้นก็ค่อย ๆ มวนยาสูบช้า ๆ แล้ววางไว้ที่ละมวน ๆ โดยไม่มีทีท่าจะจุดสูบแต่ประการใด

“เป็นไงบ้าง ไปเที่ยวมาสนุกไหม”

“ก็...ตื่นเต้นดีครับ ถ้าทั้งหมดนั้นเป็นเรื่องจริง...ไม่รู้ผู้หญิงคนนั้นเป็นยังไงบ้างนะครับ จะหายช็อกหรือยัง”

ชายชรายิ้ม ไม่ต่อคำ ท้องฟ้าค่อย ๆ สว่าง ดวงดาวจางแสงลง

“ผมต้องมีอะไรเกี่ยวข้องกับผู้หญิงคนนั้นใช่ไหมครับ”

“เธอคิดอย่างนั้นหรือ” ชายชราถาม ชายหนุ่มพยักหน้า “ดู ๆ ไปก็เป็นคนฉลาดนี่นา”

“แปลว่าก่อนหน้านี้ผมไม่ฉลาดสินะครับ”

“ฉันไม่รู้”

“ผมว่าผู้หญิงคนนั้นเจ๋งมากเลย ถึงจะกลัว แต่ก็ยังห่วยใยคนแปลกหน้า ยิ่งกล้าคุยกับผม อาจเพราะความกล้าหาญของผู้หญิงคนนั้นหรือเปล่านะที่ดึงดูดผม”

“เธอคิดอย่างนั้นหรือ เธอคงจะชื่นชมคนที่ใช้ชีวิตอย่างกล้าหาญ อะไรทำนองนั้นสินะ”

“ไม่รู้สิครับ หรือชีวิตผมจะตรงข้ามกับผู้หญิงคนนั้นนะ”

“ดู ๆ ไปก็เป็นคนเข้าใจอะไรง่ายนี่นา”

“เอ๊ะ แปลว่าก่อนหน้านี้ผมไม่เข้าใจอะไรเลยสินะครับ”

“ฉันเชื่อว่าเธอเล่น ฉันไม่รู้อะไรทั้งนั้น! ต้องย้ำอีกสักทีนี่”

“ถ้าผมตรงข้ามกับผู้หญิงคนนั้นจริง ชีวิตผมที่ผ่านมามองไม่มีความกล้าหาญใด แต่มันยังเข้าใจอะไรยากอีก ทำไมฟังดูน่าสงสารอย่างนั้นล่ะครับ”

ชายชราหัวเราะ “เออ จะว่าไปเธอก็มีอารมณ์ขันด้วยแฮะ”

“กลัว ไม่กล้า เข้าใจอะไรยาก แล้วยังไม่มามีอารมณ์ขันอีก ชีวิตมันจะเป็น

“ยังโง่งงหนอ”

“ฮ่า ๆ” ชายชราหัวเราะชอบใจ

ชายหนุ่มนั่งดูท้องฟ้าสลับกับมองชายชราমনยาสูบ ดวงดาวจางหายไปหมดแล้ว ทะเลหมอกสวยงามจับตา

“วันนี้จะมีอะไรให้เราดูหรือเปล่านะ”

“วันนี้หรือ เดี่ยวนี้ใช้คำนี้แล้ววี”

“ก็ผมไม่รู้อะไรใช้คำว่าอะไร ฉะนั้นแต่ละครั้งที่รู้สึกตัวก็ถือว่าเป็นวันใหม่เลยแล้วกัน”

“เอายังงี้ก็เอา” ชายชราเออออด้วย “ปกติเวลารู้สึกตัวแต่ละครั้ง ไม่สิแต่ละวันที่เธอตื่นมา เธอจะได้ดูทุกครั้งหรือเปล่า”

“ไม่ครับ ไม่มีอะไรที่แน่นอน บางวันได้ดู บางวันไม่เห็นภาพอะไรเลย แต่หากวันไหนมีให้ดูก็จะมีแค่ครั้งเดียว บางครั้งสั้น บางครั้งก็ฉายภาพอะไรต่อมิอะไรยืดยาวจนผมหลับไปก่อน”

“แล้วตั้งแต่ฉายภาพผู้หญิงคนที่ชื่อแพรวา เธอก็เห็นแต่ผู้หญิงคนนั้นหรือนะ ในใจไม่มีภาพชีวิตของคนอื่น ๆ อีกเลยหรือ”

“ใช่ครับ”

“แล้วตอนนี้เป็นอย่างไง กระวนกระวายไหม อยากเห็นผู้หญิงคนนั้นเร็ว ๆ หรือเปล่า”

“ไม่ครับ แค่เป็นห่วงนิดหน่อย คิดๆ แล้วไม่น่ากดแถบนั้นเลย” ชายชราไม่ได้สอบถามอะไรอีก เมื่อมวนยาสูบที่อยู่ในมือเสร็จ ก็รวบรวมมวนยาสูบจำนวนมากใส่ถุงผ้า เก็บกระปุกยาเส้นและท่อใบตองแห้งตามลงไป จากนั้นชายชราก็เอ่ยลา

ชายชราที่จกรยานไปตามทางเส้นเล็ก ๆ ที่คดโค้งเลียบริมผา ค่อย ๆ ห่างออกไป กลืนหายไปกับหมอกสีขาว ชายหนุ่มหยิบใบตองแห้งแผ่นหนึ่งที่ตกพื้นขึ้นมา

เขาคิดไม่ได้ว่านี่ไม่ใช่เหตุบังเอิญ ชายชรา จักรยาน หรือกระทั่งไบตองแห่งแผ่นนี้ คือส่วนหนึ่งในความทรงจำที่เขาลืมเลือนเป็นแน่แท้ แต่มันคืออะไรเล่า ในหัวสมองเขายังมีเพียงความว่างเปล่าเช่นเดิม

จับพลัน ชายหนุ่มรู้สึกว่หน้าจอกำลังจะปรากฏขึ้น และเพียงไม่กี่อึดใจก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ หน้าจอเริ่มฉายภาพบ้านหลังหนึ่ง เป็นช่วงเวลาโพล้เพล้ที่ผู้คนในบ้านกำลังช่วยกันเตรียมอาหารมื้อเย็น มีคนทยอยมาสมทบอีกสองสามคน ซึ่งหนึ่งในนั้นคือแพรว ผู้หญิงที่เขาเพิ่งไปเจอมา ในกรณีที่สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องจริง

จากภาพแสดงให้เห็นว่าแพรวคุ้นเคยกับคนในครอบครัวนี้ เมื่อกินข้าวเสร็จ แพรวกับคนรุ่นราวคราวเดียวกันก็แยกมานั่งคุยต่อตรงซุ้มนั่งเล่นบริเวณสนามหญ้า ในขณะที่คนอื่น ๆ ต่างร่วมวงสนทนา ผู้ชายซึ่งน่าจะเป็นพี่ใหญ่ที่สุดกลับเอาแต่สนใจหนังสือในมือ ชายหนุ่มพยายามจ้องดูชื่อหนังสือ แต่ก็มองไม่ถนัดสักที เห็นเพียงว่าหน้าปกเป็นสีเหลืองสดใส

กระทั่งทุกคนเริ่มแยกย้าย จู่ ๆ หน้าจอก็ปรากฏแถบข้อความตรงตัวผู้ชายคนนั้นว่า *ต้องการตามติดชีวิตคนคนนี้เพิ่มเติมหรือไม่ ก่อนที่หน้าจอจะปิดในลิบวินาที*

ชายหนุ่มเลือกจะตามติดชีวิตผู้ชายคนนั้นในสองสามวินาทีสุดท้าย

หลังจากเอาแต่เมียง ๆ มอง ๆ มาตลอดสองสัปดาห์ พี่ที่ตั้งใจจะอ่านหนังสือทำมือเล่มนี้อย่างจริงจังเสียที เขายอมรับว่าที่ตัดใจจากหนังสือเล่มนี้ไม่ได้ก็เพราะผู้หญิงคนนั้นพูดถึงหนังสือเล่มนี้ และต้องยอมรับกับตัวเองอีกเช่นกันว่าเขาคิดถึงผู้หญิงคนนั้นอยู่ตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม พี่ทคิดว่าเป็นเพียงอารมณ์ติดอกติดใจสิ่งแปลกใหม่ในชีวิตซึ่งสักพักจะจืดจางไปเอง

เธอเป็นผู้หญิงตัวเล็ก อายุน่าจะน้อยกว่าเขาหลายปี ผมขอยสั้นสีดำสนิท ผิวขาวอมเหลือง เธอแต่งกายเรียบง่าย สวมหมวกผ้าสีขาวย สพายกระเป๋าผ้า